

९

## परमेश्वरप्रति आभार तथा धन्यवादी भएर दिने भेटी

यस अध्यायका मूल पदहरू: मत्ती ६:१९-२१, एफिसी २:८, १ पत्रुस ४:१०,  
लूका ७:३७-४७, २ कोरन्थी ८:८-१५ र २ कोरन्थी ९:५,७।

यस अध्यायको मूल सार पद: “परमेश्वरले संसारलाई यस्तरी प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफ्नो एकमात्र पुत्रलाई दिनुभयो, ताकि जसले उहाँलाई विश्वास गर्छ ऊ नाश हुनु आवश्यक छैन तर उसले अजम्मरी जीवन पाएर जिउँदछ” (यूहन्ना ३:१६ रूपान्तरित)।

हामीहरूको परमेश्वर लिने परमेश्वर होइन तर दिने परमेश्वर हुनुहुन्छ। यो महान् सत्यज्ञान येशूको त्याग तथा बलिदेखाउँदछ। “परमेश्वरले संसारलाई यस्तरी प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफ्नो एकमात्र पुत्रलाई दिनुभयो, ताकि जसले उहाँलाई विश्वास गर्छ ऊ नाश हुनु आवश्यक छैन तर उसले अजम्मरी जीवन पाएर जिउँदछ” (यूहन्ना ३:१६ रूपान्तरित)। वा यस पदलाई थप बुझाउन येशूको यो बाणी सुन्नुहोस्, “तिमीहरू दुष्ट भएर पनि आफ्ना छोराछोरीहरूलाई कसरी असल थोक दिनुपर्छ भनेर तिमीहरूलाई थाहा छ। त्यसकारण जसले पवित्र आत्मा स्वर्गमा रहनुहुने परमेश्वर पितासँग माग्छ उसलाई झन कति धेरै दिने होला?” लूका ११:१३ रूपान्तरित।

परमेश्वरले दिनुभएको दिनुभएकै गर्नुहुन्छ, यो उहाँको स्वभाव वा चरित्र हो। त्यसकारण हामी जो उहाँको चरित्रलाई प्रतिबिम्ब गर्न चाहन्छौं हामीले पनि दिने कला सिक्नु आवश्यक छ। “स्वार्थी इसाई” भनेर कहलाइएर परमेश्वरको स्वभावलाई बदनाम गर्ने इसाई हुनु कल्पना गर्ने नहुने कुरो हो।

हामीलाई जे दिइएको छ सो फिर्ता गर्नु भेटीद्वारा दिनु एक उपाय हो। हामीहरूको भेटीले परमेश्वरप्रति हामी कतिको आभारी छौं र उहाँलाई हामी कति प्रेम गर्छौं भनेर देखाउने अवसर हो। जुन दिन येशू यस संसारमा फेरि फर्केर आउनुहुन्छ त्यस दिन हामी ती मानिसहरूलाई भेट्नेछौं जसले उहाँको अनुग्रहलाई स्वीकार गरेका छन् र त्यो स्वीकार गराउन हामीहरूको निस्वार्थ भावनाले दिएको भेटीबाट सम्भव भएका हुन् भनेर हामी महसुस गर्नेछौं।

भेटीको महत्त्वपूर्ण पक्षहरूलाई यस अध्यायमा हामीले हेर्नेछौं। हामीहरूको पैसा होस्, समय होस् वा प्रतिभा होस्, जब हामी उदार भएर दिन्छौं तब हामीहरूमा भएको विश्वास जीवित छ र हामीले सेवा गरेका परमेश्वरको स्वभाव हामीले देखाइरहेकाछौं भनेर प्रकट गर्नेछौं।

### १. "जहाँ तिम्रो धन छ" (मत्ती ६:१९-२१)

मत्ती ६:१९-२१मा येशूले भन्नुभएको छ "१९ आफ्नो निम्ति पृथ्वीमा धन-सम्पत्ति नथुपार, जहाँ कीरा र खियाले ती नष्ट पार्छन् र जहाँ चोरहरूले घर फोरेर ती चोर्छन्। २० तर आफ्नो निम्ति स्वर्गमा धन-सम्पत्ति थुपार, जहाँ कीराले वा खियाले नष्ट पाउँदैन, र चोरले पनि चोर्दैन। २१ किनकि जहाँ तिम्रो धन हुन्छ, त्यहीं तिम्रो मन पनि हुन्छ।" हामीहरूमा भएका सांसारिक धनसम्पत्तिको शक्तिशाली पकडबाट हामी कसरी स्वतन्त्र हुने? हेर्नुहोस् कलस्सी ३:१-४ "१ यसकारण यदि तिमीहरू खीष्टसँग जिडउठाइएका छौं भने माथिका कुराहरूको खोजी गर, जहाँ खीष्ट हुनुहुन्छ, र परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि बस्नुभएको छ। २ माथिका कुरामा मन लगाओ। पृथ्वीमा भएका कुरामा होइन। ३ किनभने तिमीहरू मरेका छौं, र तिमीहरूको जीवन परमेश्वरमा खीष्टसँग लुकाइएको छ। ४ खीष्ट, जो हाम्रो जीवन हुनुहुन्छ, उहाँ प्रकट हुनुहुँदा तिमीहरू पनि उहाँसँगै महिमामा प्रकट हुनेछौं।"

"जहाँ तिम्रो धन वा ढुकुटी छ त्यहाँ तिम्रो मन पनि हुन्छ" (मत्ती ६:२१ रूपान्तरित) भनेर येशूले हामीहरूको हृदयलाई खोतल्नुहुन्छ। येशूको यस भनाइ कतिको महान् छ भनेर थाहा पाउन त्यस पछिका दुई पदहरूमा व्याख्या गरेको पाइन्छ। पृथ्वीमा धन थुपार्दा के हुन्छ र स्वर्गमा धन थुपार्दा के हुन्छ भनेर दुई धनहरूको बारेमा विपरित धारणा ती पदहरूले उल्लेख गरिएका छन्। संसारमा थुपरिएको धन के हुन्छ भनेर ती शब्दहरूले बयान गरिएको छ: किराले खान्छ, खिया लाग्छ र चोरहरूले चोरेर लान्छ। हामीहरूको संसारमा भएका धनसम्पत्ति कतिको अस्थायी छ र नाश भएर जान्छ भनेर येशूको उक्त भनाईले पुष्टि गर्दछ। हामीसँग भएको धन कति छिटो खतम हुन्छ भन्ने कुरालाई कसले अनुभव गरेको छैन र? "यस संसारमा सबै थोक अस्थिर, अनिश्चित र असुरक्षित छ। यस संसारमा भएका थोकहरू खिडिएर जान्छ, नाश हुन्छ, चोरेर लैजान्छ र हराउँछ। तर त्यसको विपरित स्वर्ग छ: सबै थोक अनन्त छ, स्थिर वा ननाशिने, सुरक्षित र नविग्रने हुन्छ। स्वर्गमा कुनै थोक पनि हराएको भन्ने हुँदैन।"-निकोलौस सतेलमाजर, बियोन्ड

ब्लेसिङ्ग, (नाम्पा, आइडाहो: पासिफिस प्रेस पब्लिशिङ्ग आसोशियशन, २०१३),  
पृ. २२बाट रूपान्तरित।

तपाईं आफूसँग रहेको सामान हेर्नुहोस्। तपाईंसँग केवल थोरै होला।  
ढिलो वा चाँडो तपाईंसँग भएको सबै थोक फ्याकिनेछन्। पुस्तौंसम्म रहेको  
केही थोकहरू अपवादको रूपमा रहिरहला। तर बुद्धिमान्नी सञ्चिता  
(हिफाजत)गर्ने मानिसले स्वर्गमा धन सुरक्षित राख्न प्रयास गर्नुपर्छ। त्यहाँ यहाँ  
जस्तो नाश होला, चोरले लैजाला वा लुटला भन्ने पनि डर हुँदैन।

असल सञ्चितकले अवधारणाहरूमा एक अपनाउनुपर्ने महत्त्वपूर्ण  
अवधारणा मत्ती ६:१९-२१मा दिइएको छ। तपाईंसँग भएको धनसम्पत्तिले  
तपाईंलाई तान्छ, घचेट्छ, तानातानी गर्छ, त्यतातिर तपाईंको मन लागिरहन्छ,  
माग बढ्दै जान्छ वा धनकमाउन प्रतिस्पर्धा बढ्दै जान्छ, फसाउँन सक्छ र  
तपाईंको हृदयलाई नियन्त्रण गर्न खोज्दछ। भौतिक संसारमा तपाईंको हृदय  
तपाईंको धनभएकोतिर लान्छ। त्यसकारण जहाँ तपाईंको धन छ त्यो तपाईंको  
निम्ति अत्यन्त महत्त्वपूर्ण स्थान हुन गएको हुन्छ। जति जति हामी संसारका  
थोकहरूतिर ध्यान लगाइरहेका हुन्छौं त्यतित्यति स्वर्गका थोकहरूमा ध्यान  
दिन कठिन भएर रहेको हुन्छ।

भन्ने बेलामा म इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने तर परमेश्वरको महिमाको  
निम्ति चिसो भएर बस्दै धनसम्पत्तिरमात्र ध्यान दिने मानिसलाई ढोंगी वा  
पाखण्डी भनिन्छ। अर्थात् हामीले हामीहरूको धन केवल आँखाले देख्ने  
बस्तुहरूमा लागिरहेको हुन्छ तर विश्वासद्वारा स्वर्गमा भएको धनतिर  
हामीहरूको आँखा लगाउन प्रतिबद्ध हुनुपर्छ (२ कोरन्थी ५:७)। त्यसको अर्थ  
अब हामी हात बाँधेर बसेर चर्च वा अरूले खाइ हाल्छ भनेर परजिवि भएर  
बस्नुभनेको होइन। हामी व्यवहारिक त हुनुपर्छ नै। हामीहरूको आवश्यकता  
र परिवार तथा आफूलाई चाहिने थोकको निम्ति र अवकाशको समयसम्म  
अरूको भर नपरि आफ्नै मेहनतले काम गरेर आवश्यकताहरूलाई पूर्तिगर्नुपर्छ।  
त्यसकारण छ दिनसम्म काम गर्नु भनेर दश आज्ञामा परमेश्वरले आफ्नै हातले  
कोर्नुभएको निर्देशनलाई वेवास्ता गर्ने होइन। तर हामीहरूको दैनिक जीवनमा  
अनन्ततिर दिमाग लगाइराख्नु हामीहरूको ठूलो निर्णायक उद्देश्य भइरहेको  
हुनुपर्छ।

स्वर्गमा भएको धन र पृथ्वीमा भएको धनको बीचमा के फरक छ  
भनेर पावलले औँल्याएको महत्त्वपूर्ण बुँदा हिब्रू १०:३४मा पढ्नुहोस:  
"कैदीहरूमाथि तिमीहरूले दया देखायौ, आफ्नो सम्पत्ति लुटिँदा पनि हर्षसाथ

सह्यौ, किनकि तिमीहरू जान्दथियौ, कि तिमीहरूको आफ्नै अझ उत्तम र सदा रहने सम्पत्ति छ।"

## २. परमेश्वरको अनुग्रहको सञ्चिता (हिफाजत)गर्नेहरू (१ पत्रुस ४:१०)

परमेश्वरले हामीहरूलाई धेरै थोकहरू दिनुभएको छ त्यसमा एक थोक के छ? हेर्नुहोस् एफिसी २:८,९ "८ किनभने अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा तिमीहरूले उद्धार पाएका छौ- र यो तिमीहरू आफैबाट होइन, यो त परमेश्वरको वरदान हो- ९ कर्महरूद्वारा होइन, नत्रता मानिसले घमण्ड गर्नेछ।"

हामी योग्य नभएतापनि पाउने कृपालाई अनुग्रह भनिन्छ। यो वरदान हो जुन कुनै असल काम गरेकोले वा असल भएकोले पाउने इनाम होइन। यस पृथ्वी ग्रहमा परमेश्वरले उहाँको अनुग्रह खन्याउनुभएको थियो। यदि त्यस अनुग्रहलाई हामीले वेवास्ता नगरि ग्रहण गर्नु भने उहाँको अनुग्रहले हामीहरूको जीवनलाई काँचुली फेराइदिन्छ। त्यो मरेपछि वा अनन्त जीवनमामात्र होइन अहिलेकै जीवनमा पनि अनुभव गर्न सक्छौं। स्वर्गको सारा सम्पत्ति र शक्ति अनुग्रहको वरदानमा पोको पारिएको छ (२ कोरन्थी ८:९)। पतित र योग्य नठहरिएका मानिसहरूलाई खन्याइएको अनुग्रह देखेर स्वर्गदूतहरू चकित भएका छन् (१ पत्रुस १:१२)।

परमेश्वरबाट पाइएको सबै अनुग्रहहरूमा एउटा अनुग्रह अत्यन्त अमूल्यको छ भन्ने कुरामा कसैले पनि विवाद गरेको छैन। त्यो हो येशूमा हामीले पाएको अनुग्रह। अनुग्रह बिना हामीहरूको जीवन आशा बिनाको हुन्छ। पापले मानिसहरूलाई यसरी निथुक्र भिजाइदिएको छ कि तिमीहरूले जे गरेपनि त्यसबाट मानिसहरू फुत्किन सक्दैनन्। धर्मकर्म वा परमेश्वरको व्यवस्थालाई पालन गरेर पनि पापले ढालेको जीवनलाई पुनर्जीवित पार्न सक्दैन। तर त्यसो भयो भन्दैमा "के परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरू परमेश्वरको प्रतिज्ञाको विरुद्धमा छ त? यस्तो सोचन पनि परमेश्वरले निषेध गरियोस्: यदि व्यवस्था पालन गरेर धर्मात्मा हुन्छ वा नयाँ जीवन पाइन्छ भने दश आज्ञाहरू पालन गरेर नै धर्म ठहरिन्थ्यो (गलाती ३:२१)। यदि कुनै व्यवस्थाले हामीलाई मुक्ति दिन सक्छ भने परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाले नै मुक्ति दिन सक्थ्यो। तर व्यवस्थालाई पालन गर्दैमा पनि मुक्ति पाइँदैन भनेर पावलले भन्दछन्। त्यसकारण यदि हामीले मुक्ति पाउनु नै छ भने केवल अनुग्रहबाटमात्रै पाउन सक्दछौं।

भण्डारे वा सञ्चिता (हिफाजत)गर्ने व्यक्तिले अनुग्रहसँग कसरी सम्बन्ध राखेको हुन्छ? परमेश्वरलाई र अरूलाई दिँदा हामीले परमेश्वरको अनुग्रहलाई

देखाइरहेका छौं भनेर कसरी महसुस गराउँछ? हेर्नुहोस्, १ पत्रुस ४:१० "जसले जस्तो वरदान पाएको छ, परमेश्वरका अनुग्रहका विभिन्न वरदान पाएका भण्डारेझैँ ती एक-अर्काको निमित्त प्रयोग गर।"

जसरी हामीहरूले परमेश्वरको अनुग्रहको वरदान पाएका छौं त्यसरी नै हामीहरू परमेश्वरको विभिन्न अनुग्रहको भण्डारे वा सञ्चिता (हिफाजत)गर्ने हुनुपर्छ भनेर पत्रुसले भन्दछन्। अर्थात् परमेश्वरले हामीहरूलाई वरदान वा उपहारहरू दिनुभएको छ, त्यसकारण हामीलाई जे दिइएको छ त्यसलाई फिर्ता दिनुपर्छ। अनुग्रहबाट हामीले जे पाएका छौं त्यो हामीलाई मात्र फाइदाको निमित्त वा खुशी पार्न होइन तर परमेश्वरको सुसमाचारको प्रगतिलाई हामीले दिनुपर्छ। हामीले सित्तैमा पाएका छौं (जुन अनुग्रहको कारणले पाएका छौं), तब हरतरहले हामीले सित्तैमा दिन सक्ने हुनुपर्छ।

परमेश्वरले तपाईंलाई के के दिनुभयो सो सबै कुराहरूको बारेमा सोचनुहोस्। तपाईंलाई सित्तैमा दिइएको अनुग्रहलाई तपाईंले कसरी सञ्चिता (हिफाजत)गर्न सक्नुहुन्छ?

### ३. परमेश्वरलाई चढाउने अति उत्तम भेटी (लूका ७:३६-४७)

जब हामीले परमेश्वरलाई भेटी दिन्छौं तब कुन नियतले दिन्छौं त्यो उहाँलाई थाहा भएको हुन्छ। लूका ७:३६-४७मा त्यसको ज्वलन्त उदाहरण उल्लेख गरिएको छ। हेर्नुहोस्: "३६ फरिसीहरूमध्ये एक जनाले उहाँलाई भोजन गर्न निम्तो दिए, र उहाँ त्यस फरिसीको घरमा गएर खान बस्नुभयो। ३७ त्यस सहरमा एउटी पापी स्त्री थिई। फरिसीको घरमा येशू खान बस्नुभएको छ भन्ने सुनेर, र एउटा सिङ्गमरमरको शीशीमा अत्तर लिएर त्यो त्यहाँ आई, ३८ र पछिल्लिरबाट उहाँका पाउनेर उभिएर, रुँदै उहाँका पाउ आँसुले भिजाउन लागी, र आफ्नो शिरका कपालले पुछ्दै उहाँका पाउलाई चुम्बन गरी, र त्यो अत्तर घस्न लागी। ३९ उहाँलाई निम्तो गर्ने फरिसीले यो देखेर मनमनै यसो भन्न लागे, "यिनी अगमवक्ता हुँदा हुन् ता यिनलाई छुने को र कस्ती स्त्री हो भनी यिनले जान्नेथिए, किनकि यो त पापीनी हो।" ४० येशूले त्यस फरिसीलाई भन्नुभयो, "ए सिमोन, तिमीलाई केही भन्नु छ।" तिनले भने, "गुरुज्यू, भन्नुहोस्।" ४१ "कोही साहूकारका दुई ऋणीहरू थिए, एउटाले पाँच सय रुपियाँ र अर्काले पचास रुपियाँ ऋण लिएका थिए। ४२ तर तिनीहरूसित तिनै केही नहुँदा तिनले दुवैलाई माफी दिए। यसकारण भन त, यी दुईमध्ये कुनचाहिँले तिनलाई बढी प्रेम गर्नेछ?" ४३ सिमोनले भने, "म ठान्छु, जसले बढी क्षमा पायो।" उहाँले तिनलाई भन्नुभयो, "तिमीले ठीकै विचार गरेका छौ।" ४४ अनि त्यस स्त्रीतिर

फर्केर उहाँले सिमोनलाई भन्नुभयो, “यस स्त्रीलाई देख्छौ? म तिम्रो घरभित्र आएँ, तर तिमिले मलाई पाउ धुने पानी दिएनौ, तर यसले मेरा पाउ आँसुले भिजाई, र आफ्ना केशले पुछी। ४५ तिमिले मलाई चुम्बन गरेनौ, तर यसले त, यहाँ म आएदेखि, मेरा पाउ चुम्बन गर्न छोडेकी छैन। ४६ तिमिले मेरो शिरमा तेल घसिदिएनौ, तर यसले त मेरा खुट्टामा अत्तर घसेकी छे। ४७ यसकारण म तिमिलाई भन्दछु, यसका पाप, जो धेरै छन्, क्षमा भएका छन्, किनकि यस स्त्रीले बढी प्रेम देखाई। तर जसलाई थोरै क्षमा गरिन्छ, त्यसले थोरै प्रेम गर्दछ।”

टेबुलमा अडेस लागेर बस्नुभएको येशूलाई पछाडिबाट सुरक्क आएकी मेरीले देखिन्। आफूसँग ल्याएको एउटा सानो बहुमूल्यको बाकस खोलिन् अत्तरको शीशी निकालिन्। त्यो शीशी खोलेर अत्यन्त महँगो मगमग बास्ना आउने अत्तरले येशूको पाऊमा खन्याइन् र आँशु झार्दै आफ्नो कपालले पुछ्न थालिन्। कतिले यो त अनुचित भयो भनेर गुनासो व्यक्त गरे। येशूलाई खान बोलाउने फरिसी पण्डितले त मनमनै त्यस्तो पापीलाई पनि छुन दिनुभयो भनेर येशूप्रति खेद व्यक्त गरे। उनको पापमय जीवनबारे धेरै जसोलाई थाहा थियो।

तर भूतले सताएको मेरीलाई येशूले निको पार्नुभएको थियो र शैतानको पकडबाट उनलाई स्वतन्त्र पारिएको थियो (लूका ८:२)। जब आफ्नो मरिसकेर गाडिएको भाइ लाजरसलाई येशूले पुनरुत्थान गर्नुभएको थियो तब मेरी येशूप्रति अत्यन्त आभारि भएकी थिइन्। उनले ल्याएको अत्तर अत्यन्त बहुमूल्य थियो जुन उनले धेरै पैसा जम्मा गरेर किनेर राखेकी थिइन्। येशूको पाऊमा खन्याएर उनले येशूप्रति आफ्नो कृतज्ञता व्यक्त गरेकी थिइन्।

हामीले परमेश्वरलाई दिने भेटी कुन् नियतले दिनुपर्छ भनेर यस कथाले हामीहरूको दिमागमा कब्जा गर्नुपर्छ: त्यो हो धन्यवादी वा कृतज्ञ बनेर। परमेश्वरको अनुग्रहको अमूल्य उपहारप्रति आभारि भएर उहाँलाई व्यक्त गर्ने अरू कुन् साधन छ र? परमेश्वरको उदारताले गर्दा पनि अरूलाई दिने हामीहरूको बानी तयार भएको हुन्छ र त्यो दिने बानीमा परमेश्वरतर्फ हामीहरूको आभार पनि मिसिएको हुन्छ। ती दुवै मसलाहरू (परमेश्वरको उदारनीतिलाई हृदयमा राख्नु र उहाँप्रति आभारि हुनु) मिसाएर परमेश्वरलाई हामीहरूको भेटी दिँदा त्यो अर्थपूर्ण हुन्छ। त्यो भेटी केवल पैसामात्र नभएर हामीहरूको समय, प्रतिभा, धन र शरीर हुनुपर्छ।

भेटी दिने सन्दर्भमा पौराणिक इस्राएलमा भएका चलनहरू आजको भन्दा अत्यन्त फरक भएतापनि हामीहरूको भेटी दिने चलनमा कस्तो नीतिहरूले प्रेरित हुनुपर्छ भनेर देहायका केही पदहरूले कसरी देखाउँछन्? हेर्नुहोस्: प्रस्थान

३४:२६, “तिमीहरूको जमिनका अगौटे फलमध्येका सबभन्दा असल फलचाहिँ परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको घरमा ल्याउनु।”, लेबी २२:१८-२५ "१८ “हारून, त्यसका छोराहरू र सबै इस्राएलीहरूलाई भन्: ‘इस्राएली अथवा इस्राएलमा वास गर्ने परदेशीले भाकल वा राजीखुशीको होमबलि परमप्रभुलाई चढाउँदा, १९ त्यो ग्रहणयोग्य हुनलाई सँढि, भेडा वा बोकाहरूबाट निष्खोट नरचाहिँ चढाओस्। २० खोट भएको जे छ त्यो तिमीहरूले नचढाउनु किनकि त्यो ग्रहणयोग्य हुनेछैन। २१ मेलबलि चढाएर परमप्रभुलाई आफ्नो भाकल पूरा गर्दा अथवा राजीखुशीको बलि चढाउँदा बथान वा बगालबाट लिइने पशु ग्रहणयोग्य हुनलाई त्यो सिद्ध र निष्खोट हुनुपर्छ। २२ अन्धा, चोट भएका, अङ्गभङ्ग भएका, मूसा वा पाकेको घाउ भएका, यस्तालाई तिमीहरूले परमप्रभुको निम्ति अग्नि-होमको रूपमा वेदीमा नचढाउनु। २३ तर अङ्गभङ्ग भएको सँढि वा भेडाचाहिँ तिमीहरूले राजीखुशीको बलिमा चढाए हुन्छ। तर भाकलको बलिमा चाहिँ त्यो ग्रहण हुनेछैन। २४ जुन पशुका अण्ड कुच्याइएका वा चूर पारिएका, फोरिएका वा चिरिएका हुन्छन्, त्यो परमप्रभुको निम्ति नचढाउनु। तिमीहरूको देशभरि नै त्यसो गर्नु निषेध छ। २५ कुनै परदेशीबाट लिएर पनि यस्तो कुनै पशु परमेश्वरको भोजन स्वरूप नचढाउनु। तिमीहरूमा भएका अङ्गभङ्ग र खोटले गर्दा, ती तिमीहरूका निम्ति ग्रहणयोग्य हुनेछैन।”

परमेश्वरलाई दिने जुनसुकै उत्तम भेटी हामीहरूको आँखामा नपुगेको होला तर उहाँको अगाडि त्यो महत्त्वपूर्ण हुन्छ। हामीसँग भएको सबभन्दा असल जुन छ त्यो जब हामी दिन्छौं तब हामीहरूको जीवनमा परमेश्वरले अग्रज स्थान लिएको देखाउँछौं। परमेश्वरबाट कुनै फाइदा पाइएला भनेर हामी भेटी चढाउँदैनौं। तर येशू ख्रीष्टद्वारा हामीलाई के दिइएको छ सोप्रति आभार व्यक्त गर्न वा धन्यवादी हुन हामी दिन्छौं।

“जब हामी परमेश्वरप्रति समर्पित भएर उहाँको प्रेमप्रति आभारि भएर खुला हृदयले भेटी चढाउँछौं त्यो सानै किन नहोस् तर त्यो स्वइच्छाले त्याग गरेको हुनाले परमेश्वरको सामु त्यो मीठो बास्ना हुन जान्छ र त्यसलाई बहुमूल्य उपहारको रूपमा उहाँले ग्रहण गर्नुहुन्छ। जब खुशीसाथ हामीहरूको उद्धारकर्तालाई हामीहरूको निम्ति बहुमूल्य भएको जे दिन्छौं, यदि हामीहरू परमेश्वरप्रति ऋणी भएर आभार व्यक्त गरेर दिन्छौं तब त्यो केवल सानो र अलिकतिमात्र भएको महसुस गर्न पुगेका हुन्छौं। तर हामीहरूको आँखामा त्यो थोरै वा अपुग भएतापनि स्वर्गदूतहरूले ती भेटीहरूलाई लिएर परमेश्वरको सिहाँसनको सामु बास्ना आउने भेटी सरह चढाउँछन्, र त्यसलाई परमेश्वरले

ग्रहण गर्नुहुन्छ।"-एलेन जी हाइट, टेस्टिमोनिय फर द चर्च, ठेली ३, पृ. ३९७बाट रूपान्तरित।

#### ४. हृदयका नियतहरू (२ कोरन्थी ८:८-१५)

खुला हृदयले दिल खोलेर एक जना विधवीले परमेश्वरको मन्दिरमा चढाएको भेटीको बारेमा अगाडि चर्चा गरेका थियौं। अरूहरूले दिएका भव्य भेटीहरूको सामु उनको भेटी नगण्य भएतापनि त्यो भेटी धेरै भएको देखिएको थियो किनकि उनले उनको सत्य हृदय र चरित्रलाई देखाएकी थिइन् जसले गर्दा येशूले उनको यसरी सराहना गर्नुभएको थियो, "त्यस गरिब विधवीले अरू सबैको धेरै भेटी भन्दा धेरै दिइन्" (लूका २१:३ रूपान्तरित)।

केवल परमेश्वरलाई मात्र (याकूब ४:१२) हामीहरूको साँचो नियत थाहा छ (हितोपदेश १६:२, १ कोरन्थी ४:५)। गलत नियतले असल काम गर्न असम्भव छ। धेरै दिँदा धेरै विश्वास चाहिन्छ भन्ने छैन। तर अरूको भलाइको निमित्त त्याग गर्न सक्नुले हामीहरूको हृदयमा भएका अति प्रभावकारी ठीक नियतलाई देखाउँदछ।

दिनु र कुन नियतले दिइन्छ त्यसको बारेमा प्रेरित पावलले २ कोरन्थी ८:८-१५मा चर्चा गरेका छन्। परमेश्वरको भण्डारे वा सञ्चिता (हिफाजत)गर्ने हौं भनेर हामी दावी गर्छौं भने पावलले देखाएका नीतिहरूलाई हामीले कसरी लागु गर्नुपर्छ? हेर्नुहोस्: "८ मैले यो आज्ञाको रूपमा भनेको होइन, तर अरूहरूको जोशसँग तुलना गरेर तिमीहरूको प्रेम पनि साँचो हो भन्ने प्रमाणित गर्नलाई मैले यो भनेको हुँ। ९ किनकि हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको अनुग्रह तिमीहरूलाई थाहा छ, उहाँ धनी हुनुहुन्थ्यो, तर पनि तिमीहरूका खातिर उहाँ गरीब हुनुभयो, ताकि उहाँको गरीबीबाट तिमीहरू धनी हुन सक। १० अब यस विषयमा चाहिँ मेरो सल्लाह यही छ- एक वर्षअघि जुन दिने काम तिमीहरूले सुरु गरेका मात्र होइन, तर त्यो गर्ने उत्कट इच्छा पनि गरेका थियौं, त्यसलाई अब पूरा गर्नु तिमीहरूका निमित्त असल हुन्छ। ११ इच्छा गर्नमा तिमीहरूको जुन तत्परता थियो त्यसैमुताबिक आफ्नो औकातअनुसार दिएर यस कामलाई पूरा गर। १२ किनभने दिने तत्परता छ भने मानिससित भए अनुसारको दान नै ग्रहणयोग्य हुन्छ, नभएअनुसारको होइन। १३ तिमीहरूलाई भार होस् र अरूलाई हलुका होस् भनेर मैले यो भनेको होइन, १४ तर समानताको हिसाबले यस वर्तमान समयमा तिमीहरूको प्रशस्तताबाट तिनीहरूको अभाव पूरा होस्, र तिनीहरूको प्रशस्तताले तिमीहरूको अभाव पूरा गरिदेओस्। यसरी सबैमा



समानता होस्, १५ जसो लेखिएको छ, “धेरै बटुल्नेसित बढी केही रहेन, र कम बटुल्नेहरूलाई अभाव भएन।”

तपाईंले भेटी वा अरूलाई जे दिनुहुन्छ तपाईंको दिइरहने चलनमा आफ्नो स्वार्थसिद्ध गर्नुदिखि लिएर आफ्नो अभावमा वास्ता नगरेर अरूकोमात्र अत्यन्त हित चाहने नियत लुकेको हुन्छ। केही कुरा अरूलाई दिँदा, सहयोग गर्दा वा परमेश्वरलाई नै दशांशभेटी दिँदा कुनै स्वार्थ लुकेर दिइएको हो कि वा निश्चार्थ भावनाले दिइएको हो भनेर हामीहरूको हृदयमा द्वन्द चलिरहेको हुन्छ। यो द्वन्द विशेष गरेर आत्मिक क्षेत्रमा बढि भएको पाउँछौं। एक फेरा कोही मानिस परमेश्वरको निमित्त जोशिलो भएर जे पनि गर्न तयार भएको मनमा जब स्वार्थले बास गर्छ भने उसको हृदय चिसोले कठ्याङ्ग्रिन सक्छ। इसाई हुँ भनेर दावी गरेतापनि यदि परमेश्वरको वा अरूको भाऊ खोज्नुभन्दा आफ्नो भाऊ खोज्न थालियो भने वा चर्चमा आफ्नो अधिकार जमाउन खोज्यो भने त्यो इसाईको जीवन चिसो भएर समस्याग्रस्त हुन्छ। हामीहरूले हामीले हाम्रो मात्रै हित खोज्ने स्वार्थीपनालाई कुनै बहाना बनाएर ठीकै गरेको छु भन्ने प्रवृत्तिलाई अड्डा जमाउन दिन दिन्छौं र त्यो पनि येशूकै नाउँमा।

तर जे भएतापनि हामी जे गर्छौं, जे दिन्छौं त्यसको मूल आधार एउटा शब्दमा अडेको हुनुपर्छ: त्यो हो प्रेम। बिना स्वार्थ कसैले पनि सही प्रेमलाई देखाउन सक्दैन। आफूलाई त्यागेर अरूको सर्वोच्च हितको निमित्त स्वइच्छाले सुम्पेर चलन राजी हुनु नै प्रेमको मूल जग हो।

जबसम्म परमेश्वरको प्रेमलाई हामीहरूको जीवनद्वारा प्रतिबिम्ब गर्न सक्दैनौं तबसम्म हामीले जे दिएतापनि वा जति दिएतापनि परमेश्वरको प्रेमलाई अरूको अगाडि सही रूपमा देखाउन सक्दैनौं। स्वार्थी हृदयले ओतप्रोत भएको मानिस आफूलाईमात्र प्रेम गर्न वा आफ्नोमात्रै हित खोज्ने प्रवृत्ति हुन्छ। परमेश्वरसँग प्रार्थनामा हामीले यो माग्नै पर्छ “हे प्रभु हामीहरूको हृदयलाई खतना गराउनुहोस् (व्यवस्था १०:१६) ताकि हामीलाई प्रेम गरिएको जस्तै हामीले पनि प्रेम गर्न सिकौं।”

कतिपय समयमा मानिसहरूले भेटी दिन्छन्, दशांश दिन्छन्, चन्दा दिन्छन् तर अरूले दियो भनेर, अरूलाई देखाउन वा वाध्यभएर भेटी दशांश दिएका हुन्छन्। यदि हामीले दिने कुनै पनि थोकमा वा स्वइच्छा नै किन नहोस् त्यसमा प्रेम गाभिएन भने हामीहरूले दिने थोकहरू किन गलत हुनसक्छ?

## ५. कसैलाई केही दिँदा हामीमा हुने अनुभव (२ कोरन्थी ९:६-१०)

यदि परमेश्वर को हुनुहुन्छ त्यो प्रत्यक्षरूपमा देखाउन येशू आउनु भएको हो भनेर हामीले विश्वास गर्नुपर्ने भने एउटा कुरो स्पष्ट हुनुपर्छ: परमेश्वरले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ र उहाँले सधैं हामीहरूको उच्च हितमात्र चाहनुहुन्छ। हामीलाई जे गर्न उहाँ चाहनुहुन्छ सो केवल हामीहरूको फाइदाको निमित्तमात्र गरेको उहाँ चाहनुहुन्छ। हामी विप्रियोस् वा हामीहरूको नोकसान होस् भनेर उहाँले कहिल्यै पनि चाहना गर्नुहुन्न। त्यसमा यो पनि समावेश भएको छ कि हामीलाई दिइएको थोकबाट हामीले खुशीसाथ र उदारभएर अरूलाई देओस् भन्ने उहाँको चाहना। जुन स्वइच्छाले र उदारभएर भेटी दिन्छौ वा सहयोग गर्छौ त्यो लिनेलाई मात्र होइन हामी दिनेलाई पनि फाइदा हुन्छ। यस प्रकारले दिनेलाई मात्र थाहा छ कि लिनुभन्दा दिनु कतिको मजा वा आशिषमय हुन्छ।

२ कोरन्थी ९:६-१०मा समुच्चरूपमा दिने के हो भनेर पावलले व्याख्या गरेका छन्। हेर्नुहोस्: "६ तर कुरा यही हो, कि थोरै छर्नेले थोरै नै कटनी गर्छ, र प्रशस्तसँग छर्नेले प्रशस्तसँग कटनी गर्छ। ७ अनि हरेक मानिसले आफ्नो मनमा सङ्कल्प गरेबमोजिम देओस् इच्छा नभई होइन, न त करकापमा परेर। किनभने खुशीसाथ दिनेलाई परमेश्वरले प्रेम गर्नुहुन्छ। ८ परमेश्वरले तिमीहरूलाई हरेक आशिष् प्रशस्त मात्रामा दिन सक्नुहुन्छ, ताकि तिमीहरूसित सधैं नै हरेक कुरा प्रशस्त होस्, र हरेक असल कामको निमित्त तिमीहरूले प्रशस्त मात्रामा दिन सक। ९ यसरी लेखिएको छ, "उसले छर्छ, र गरीबहरूलाई दिन्छ, उसको धार्मिकता सदासर्वदै रहिरहन्छ।" १० छर्नेलाई बीउ र खानलाई भोजन दिनुहुनेले तिमीहरूलाई बीउ दिनुहुनेछ, र त्यसमा वृद्धि गराउनुहुनेछ, अनि तिमीहरूका धार्मिकताको फसल बढाउनुहुनेछ। ११ तिमीहरूको ठूलो उदारताको निमित्त हरेक कुरामा तिमीहरू धनी तुल्याइनेछौ, जुन उदारताले हामीद्वारा परमेश्वरमा चढाउने धन्यवाद उत्पन्न गराउनेछ।"

खुला हृदयले उदार भएर जुन भेटीहरू दिन्छौ त्यो व्यक्तिगत र आत्मिक काम हुनुपर्छ। जब हामी दिन्छौ त्यो विश्वासको काम हो र खीष्टले हामीलाई के गर्नुभयो सोप्रति कृतज्ञ भएको देखाउँछौ।

विश्वासद्वारा गरिने जुनसुकै काम जस्तै जब हामीले खुला हृदयले दिन्छौ तब हामीहरूको विश्वास पनि बढ्छ। याकूबले भन्छन् "काम बिनाको विश्वास मुर्दा विश्वास हो" (याकूब २:२० रूपान्तरित)। हामीले दावी गरे अनुसार विश्वासमा जिइरहँदा हामीहरूको विश्वास पनि बढ्दै जान्छ। यदि

हामी इसाई हौं भनेर दावी गर्छौं भने विश्वासद्वारा जिउनुको विकल्प अरु छैन। त्यसले गर्दा हामी जे गर्छौं त्यो हामीहरूको विश्वास बढेको कारणले हुन आउँछ अर्थात् हामीहरूको विश्वासबाट नै उफ्रिएर अरुलाई सहायता गर्न पुग्छौं। जब हामी खुशीसाथ उदारभएर सित्तै दिन्छौं तब हामीहरूले खीष्टको स्वभावलाई देखाइरहेका हुन्छौं। हामीहरूले दिने क्रममा हामीहरूकै कामद्वारा परमेश्वर कस्तो हुनुहुन्छ भनेर अनुभव गरिरहेका हुन्छौं। यसरी जब हामी दिन्छौं तब हामीहरूको विश्वास तथा भरोसा परमेश्वरमा निर्माण गरिरहेका हुन्छौं र परमेश्वर कस्तो हुनुहुन्छ भनेर " उहाँ असल हुनुहुन्छ भनेर स्वाद लिइरहेका हुन्छौं र हामीहरूको जीवनमा अनुभव गरिरहेका हुन्छौं। जसले परमेश्वरमाथि भरोसा राख्छ त्यो मानिस धन्यको हो" (भजन ३४:८ रूपान्तरित) महसुस गरिरहेका हुन्छौं।

"स्वार्थ त्यागको प्रेमको महिमाले येशूको अनुहारमा उहाँको महिमाको चमक चम्किरहेको देखिनेछ। स्वार्थ त्यागी प्रेमको नीति पृथ्वी र स्वर्गको हो भनेर कलबरीबाट चम्किएको ज्योतिले देखिनेछ। आफ्नो भलाइ नखोज्ने प्रेमको स्रोत परमेश्वरको हृदय हो भनेर देखिनेछ। कोमल र नम्र हुनुभएको येशूले परमेश्वरको चरित्र देखाउनुभएको थाहा पाइनेछ। उहाँ त्यस ज्योतिमा रहनुहुन्छ जहाँ कुनै पनि मानिस छिर्न सक्दैन।"-एलेन जी हाइट, द डिजाएर अभ एजेज, पृ. २०बाट रूपान्तरित।

तपाईंको औकात अनुसार सित्तैमा र उदारभएर दिँदा तपाईंको विश्वासको वास्तविकतालाई कसरी अनुभव गर्नुभएको छ?

### उपसंहार:

**थप जानकारी:** "खुला मनले दानी भएर दिनु नै स्वर्गको आत्माको नीति हो। स्वार्थी, आफूले के पाउँला भनेर जे पनि गरिन्छ वा दिइन्छ त्यो शैतानको आत्माको नीति हो। खीष्टको स्वार्थ त्यागको प्रेम क्रुसमा प्रकट गरिएको छ। आफूसँग जे छ सो सबै उहाँले दिनुभयो अनि उहाँले आफै पनि दिनुभयो। त्यो किन त भन्दा उहाँ चाहनुहुन्थ्यो कि प्रत्येक मानिसले मुक्तिको उपभोग गर्न सकुन्। देऊ, देऊ भन्ने नीति येशूले देखाउनुभएको छ। इसाई जीवनको सही फल नै व्यवहारिक रूपमा असल काम गर्ने र परोपकारी भएर देखाउनु हो। संसारको नीति नै थुपारौं थुपारौं वा लिऊँ लिऊँ हो। यसरी आफूलाई चाहेको सबै थोक पाउँदा आफू खुशी भएको महसुस गर्दछ। तर यथार्थमा लिने लिने वा थुपार्ने थुपार्ने नीतिले दुःख,कष्ट र छिटो मृत्युलाई निम्त्याउँछ।"-एलेन जी

हाइट, एडभेन्ट रिभ्यु आन्ड साबथ हेराल्ड, अक्टोबर १७, १८८२बाट रूपान्तरित।

### चिन्तनमननः

- अ. येशू ख्रीष्टको चरित्रको उल्टो स्वभाव स्वार्थीपनामा के छ? हामी पतित मानिस भएकै कारणले परमेश्वरको स्वभाव बिपरित चल्छौं भनेर थाहा पाएतापनि हामीले जानाजानी स्वार्थी भएर नचल्ने नीतिलाई कसरी अङ्गाल्ने?
- आ "त्यसकारण आफ्नो हृदयले चाहेको अनुसार देऊ तर करकाप वा मन नलगाइ नलगाइ होइन, किनभने परमेश्वरले हँसिलो दानीलाई माया गर्नुहुन्छ" (२ कोरन्थी ९:७ रूपान्तरित)। ग्रीक शब्द हँसिलो भन्ने शब्द नयाँ करारमा केवल एक पल्टमात्र देखा परेको छ। त्यसैबाट अङ्ग्रेजी भाषामा हँसी वा प्रफुल्लित भन्ने शब्द बनिएको छ। हामीले दिने प्रवृत्तिलाई त्यसले कसरी बुझाउँछ?
- इ ख्रीष्टले तपाईंलाई के के दिनुभयो त्यसको सूची बनाउनुहोस्। तपाईंले जे लेख्नुहुन्छ त्यसको बारेमा प्रार्थना गर्नुहोस्। त्यस सूचीले कसरी देखाउँदछ कि अरूको आवश्यकतामा पनि हामी संवेदनशील हुनुपर्छ?
- ई. तपाईंले अरूलाई दिने उपहार वा पैसा जतिसुकै असल नियतले दिएतापनि तपाईंले जे पाउनुभएको छ त्यसको सामु केही पनि होइन भनेर कसरी सिकाउँदछ?
- उ. स्वार्थी हुँदा तपाईंलाई असंतोषी र पीडादायी बनाउने ग्यारेन्टी कसरी हुनसक्छ?
- ऊ. तपाईंको चर्चमा कोही आवश्यकता भएको परिवार छ सो सोच्नुहोस्। अहिले नै तपाईंले उसलाई के गर्न सक्नुहुन्छ? त्यस परिवार वा परिवारमा भएको व्यक्तिलाई सहयोग र सेवा तपाईंले कसरी पुऱ्याउन सक्नुहुन्छ? तपाईंले आफूलाई मन दुख्ने गरेर त्याग गर्नुपरेतापनि तपाईंले त्यसलाई के गर्न सक्नुहुन्छ?

परमेश्वरबाट अचम्मको कामहरू  
मेक्सिको, लौरा डेल कार्मन फ्लोरेस डियास, २३

मेक्सिकोमा लौराको जीवन अचम्मको कुराहरूले भरिएको पाइन्छ। जब उनी १० वर्षकी थिइन् उनी ठूलो पार्टी गर्न साथीको घरमा गएकी थिइन्। तर त्यहाँ त सानो झुण्डले बाइबल अध्ययन गरेको पो उनले भेट्टाइन्। उनलाई बाइबल अध्ययन धेरै मनपऱ्यो र वर्षभरि त्यस अध्ययनमा उनी गइन् र पछि सावथमा सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चमा जान थालिन्। जब सुसमाचार कार्यक्रम पछि बप्तिस्मा लिन उनले अनुरोध गरिन् तब चर्चको मानिसले उनी सानो भएकोले आनकानी गरे। उनले बाइबल अरू अध्ययन गर्नुपर्छ, उनका बाबुआमाहरू सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट पनि होइनन् र उनी केवल एघार वर्षको मात्र छिन्, त्यसकारण तिमि बप्तिस्मा लिन योग्य छैनौं भनेर उनलाई चर्चको मानिसले सुनाए। तर उनको करले गर्दा आखिरमा उनले बप्तिस्मा लिइन्। जब उनले १२ क्लास सिध्याइन् उनी सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालयमा भर्ना हुन चाहेकी थिइन् तर त्यहाँ पढ्ने पैसा थिएन। जब त्यहाँ एडभेन्टिस्ट शिक्षकहरूद्वारा बाइबल सिकाइन्छ भनेर उनले थाहा पाइन् तब त्यहाँ जान झन उनको चासो बढ्यो। उनी आफै पनि बाइबल सिकाउने शिक्षिका हुन चाहिन्। उनले परमेश्वरसँग प्रस्ताव राखिन्। उनले यो प्रार्थना गरिन्, "हे प्रभु यदि तपाईंले एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालयमा पढ्न दिनुभयो भने म हाइस्कूलमा बाइबल सिकाउने शिक्षिका हुन्छु। तर तपाईंले मलाई अहिले सहायता गर्नुभएन भने म अहिले काम गर्छु, विवाह गर्छु र पछि पढूँला।" तर परमेश्वर चुप लागेर बस्नुभएको थिएन। उहाँले उनको प्रार्थना सुन्नुभयो र उनलाई एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालयमा पढ्ने अवसर मिल्यो। तर उनीसँग पहिलो सेमिस्टरमा तिर्नुपर्ने पैसाको आधा पैसा मात्र थियो। उनले अरूको घरमा काम गरेर पैसा कमाइन्। दोस्रो सेमिस्टरमा उनले पूरा छात्रवृत्ति पाइन्। चारवर्ष पछि उनी पारिवारिक विज्ञानमा ग्राडुएट भइन्। उनले केही ऋण पनि तिर्नुपरेन। परमेश्वरले उनको प्रार्थना सुन्नुभएकोले उनले पनि आफूले अध्ययन गरेको हाईस्कूलमा बाइबल पढाउने प्रतिज्ञा पालन गर्न निर्णय गरिन्। तर उनले पहिले मास्टर पढ्नुपर्थ्यो। तर त्यसको लागि उनीसँग पैसा थिएन। दुईवटा एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालयमा छात्रवृत्तिको निम्ति पत्रहरू पठाइन्। उनले किताब बेचेर ट्युशनको पैसा तिर्न सकिन्छु भनेर दुवै विश्वविद्यालयले जवाफ दिए। काम गर्न उनलाई कुनै हिचकिचाहट भएको थिएन तर कुन विश्वविद्यालयमा पढ्ने परमेश्वरले भनुन् भनेर उनले चाहिन्। जुनसुकैमा पनि पूरा ट्युशन तिर्न पैसा कमाउन गाह्रो हुन्छ भनेर उनलाई थाहा

थियो। त्यसकारण उनले प्रार्थना गरिन्, " जुन विश्वविद्यालयबाट काम तपाईंले दिलाउनुहुन्छ म त्यहाँ जान्छु।" उनी ग्राजुएट भएको चारदिनपछि एडभेन्टिस्टले चलाएको नाभाहो विश्वविद्यालयबाट पत्र पाइन्, "तिम्रो लागि हामीसँग काम छ। तिमीले भर्ना हुन जहिले दर्खास्त दिन सक्छ्यौ।" तर त्यस विश्वविद्यालयमा यात्रा गर्न उनीसँग पैसा थिएन। जब उनका साथीहरूले त्यो थाहा पाए तब तिनीहरू मिलेर उनलाई त्यहाँ पठाउन पैसा उठाए। लौरा त्यस विश्वविद्यालयबाट ग्राजुएट भइन् र हाइस्कुलमा बाइबल सिकाउन उनी उत्सुक भएकी थिइन्। याकूब १:१२ उनको मनपर्ने बाइबलको पद हो जहाँ लेखिएको छ, "जसले परीक्षालाई सहनसक्छ त्यो व्यक्ति धन्यको हो अर्थात् स्यावास, उनको त्यो सहनशक्तिलाई परमेश्वरले मान्नुभएको छ। जसले उहाँलाई प्रेम गर्छ त्यसलाई उहाँले जीवनको मुकूट दिनुहुनेछ" (रूपान्तरित)। "हामी युवाहरूले धेरै चुनौतिहरू सामना गर्नुपर्छ। तर परमेश्वरको सहयोगले सधैं तिनीहरूको सामना गर्न सक्छौं। जसले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छ त्यसलाई ती चुनौतिहरूको सामना गर्न परमेश्वरले सहायता गर्नुहुन्छ" लौराले भनिन्।

लौराको जीवन अचम्म तरिकाले चलिरहेको छ र त्यो शैली उनलाई मनपर्छ। एडभेन्टिस्ट शिक्षा पाउन चाहने तर पैसा नभएकाहरूलाई परमेश्वरमा भरोसा राख्न उनी सल्लाह दिन्छिन्। "सबै थोक परमेश्वरको हातमा छ। यदि कसैले उहाँमाथि भरोसा राख्यो भने उसको आवश्यकता भन्दा बेसि उहाँले पूरा गरिदिनुहुन्छ" लौरा विश्वस्त भएर भन्छिन्। अहिलेको भेटीको केही भाग लौराको सहर भिलाहरमोसामा भवन बनाउन सहयोग मिल्नेछ जहाँबाट स्थानीय जनताहरूको निमित्त स्वास्थ्यसेवा उपलब्ध गराइनेछ। तपाईंले दिनुहुने भेटीको निमित्त धन्यवाद।

मेक्सिकोको बारेमा थप जानकारी: फ्रिडा काहेलो भन्ने बिसौ शताब्दिको प्रख्यात चित्रकार मेक्सिकोबाट नै हुन्। मेक्सिकोमा विभिन्न खालका हावापनी पाइन्छ। त्यहाँ मरुभूमि पनि छ र ठीकै खालको हावापनी पनि छ। मेक्सिकोको सबभन्दा अग्लो पहाड पिको ओर्जिबा हो। त्यो १८,४९१ फिट अर्थात् ५,६३६ मिटर अग्लो छ। शितजन पिरामिड वा अग्लो मन्दिर माया सभ्यताका मानिसहरूले बनाएका थिए जसलाई विश्वसम्पदाको सूचीमा राखिएको छ। त्यहाँ वर्षमा दस लाख भन्दा बढि मानिसहरू हेर्न आउँछन्। मेक्सिकोमा जगुवार बाघ, पुमा चितुवा र ठूला खालका छेपारो पाइन्छ। त्यहाँको जङ्गलमा विभिन्न खालका छेपारो, बाँदर र रङ्गिन जस्तै सुगा चराहरू पाइन्छन्। हेल माछा र समुद्रका अरू ठूला ठूला जनावरहरू मेक्सिकोको समुद्रमा पाइन्छ। मेक्सिकोका मानिसहरू खेलकुदमा अत्यन्त चासो लिन्छन्। पौराणिक समयमा परम्परागत बल खेल्दा हराउनेहरूलाई मारिन्थ्यो। साँढेसँग जुद्ध जस्ता खेलहरू खेलेर मानिसहरूले आफ्नो ज्यानलाई जोखिममा पार्दछन्।